

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 109/17

Luxembourg, 24. oktober 2017

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca v zadevah C-316/16 in C-424/16
B/Land Baden-Württemberg in Secretary of State for the Home
Department/Franco Vomero

**Po mnenju generalnega pravobranilca M. Szpunarja je pridobitev pravice do
stalnega prebivališča predhodni pogoj za to, da je lahko državljani Unije upravičen
do okrepljenega varstva pred izgonom**

*„Deset let“, med katerimi mora državljani prebivati na ozemlju države članice, ki ni njegova država
članica, da bi bil zaščiten pred izgonom, lahko zajema obdobja odsotnosti ali prestajanja zaporne
kazni, če se niso zaradi enega od teh obdobj prekinile integracijske vezi s to državo članico*

V skladu z Direktivo o prostem gibanju in prebivanju¹ državljani Unije, ki so v državi članici, ki ni njihova država članica (država članica gostiteljica), nepretrgano pet let zakonito prebivali, pridobijo pravico do stalnega prebivališča v tej državi. V teh okoliščinah država članica gostiteljica ne sme sprejeti odločbe o izgonu državljanov Unije, ki je pridobil pravico do stalnega prebivališča na njenem ozemlju, razen če obstajajo resni razlogi v zvezi z javnim redom ali javno varnostjo.

Prav tako ne sme biti sprejeta odločba o izgonu državljanov Unije, ki je v državi članici gostiteljici prebival „preteklih deset let“, razen če to upravičujejo nujni razlogi javne varnosti, ki jih ta država članica opredeli.

Zadeva C-424/16 Vomero

Italijanski državljaniin Franco Vomero se leta 1985 preselil v Združeno kraljestvo z ženo, ki je britanska državljanka. Par se je leta 1998 razšel. F. Vomero je torej zapustil skupno bivališče in se preselil k E. Mitchellu.

F. Vomero je 1. marca 2001 ubil E. Mitchellla. Leta 2002 je bil obsojen na osemletno zaporno kazen zaradi uboja. Izpuščen je bil julija 2006.

Britanski minister za notranje zadeve (Secretary of State for the Home Department) je z odločbo z dne 23. marca 2007, ki je bila potrjena 17. maja 2007, odredil izgon F. Vomera v skladu z uredbo Združenega kraljestva o priseljevanju iz leta 2006². F. Vomero je bil zaradi izгона pridržan do decembra 2007.

Supreme Court of the United Kingdom (vrhovno sodišče Združenega kraljestva), ki odloča o tem sporu, meni, da F. Vomero ni pridobil pravice do stalnega prebivališča, preden je bil zoper njega sprejet ukrep izгона. Vendar to sodišče ugotavlja, da je F. Vomero na ozemlju Združenega kraljestva bival od 3. marca 1985, na podlagi česar je mogoče sklepati, da je v tej državi članici prebival „preteklih deset let“ v smislu Direktive.

Supreme Court of the United Kingdom Sodišče v bistvu sprašuje, ali mora državljani Unije, preden je upravičen do varstva pred izgonom, nujno pridobiti pravico do stalnega prebivališča. Če bi bil odgovor Sodišča nikalen, Supreme Court Sodišče prosi za razlago izraza „preteklih deset let“ in

¹ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46).

² Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 (SI 2006/1003)

zlasti za pojasnilo, ali je obdobja odsotnosti in prestajanja zaporne kazni mogoče šteti za obdobja prebivanja pri izračunu obdobja teh desetih let.

Zadeva C-316/14 B

B je grški državljani, rojen leta 1989. Leta 1993 je pri starosti treh let po ločitvi staršev z materjo prišel v Nemčijo. Ta je v tej državi članici delala od njunega prihoda in ima poleg grškega tudi nemško državljanstvo.

B je razen krajših obdobj počitnic in kratkega obdobja dveh mesecev, v katerem ga je oče odpeljal v Grčijo proti volji njegove matere, neprekinjeno prebival v Nemčiji od leta 1993.

Leta 2013 je B, oborožen s pištolo z gumijastimi naboji, napadel igralnico, da bi si priskrbel denar. B je bil obsojen na pet let in osem mesecev zapor.

Nemški urad za tujce je z odločbo z dne 25. novembra 2014 ugotovil izgubo pravice B do vstopa in prebivanja v Nemčiji.

B je zoper to odločbo vložil tožbo. Trdi, da je, ker je v Nemčijo prebival od svojega tretjega leta, ne da bi imel vezi z Grčijo, upravičen do okrepljenega varstva pred izgonom iz Direktive. Poleg tega meni, da kaznivo dejanje, ki ga je storil, ne pomeni „resnih razlogov v zvezi z javno varnostjo“ v smislu Direktive.

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (višje upravno sodišče dežele Baden-Württemberg, Nemčija), ki odloča o sporu, meni, da dejanja, ki ga je storil B, ni mogoče šteti za resni razlog v zvezi z javno varnostjo v smislu Direktive. S tega vidika bi bil lahko B upravičen do okrepljenega varstva pred izgonom. Vendar Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg dvomi, da bi bilo mogoče B dodeliti to varstvo, saj je od 12. aprila 2013 v zaporu. V teh okoliščinah Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg sprašuje Sodišče, ali sta trajna naselitev državljan Unije v državi članici gostiteljici in neobstoj kakršne koli vezi z državo članico njegovega državljanstva zadostna vidika za ugotovitev, da je zadevna oseba upravičena do okrepljenega varstva v smislu Direktive.

Generalni pravobranilec Maciej Szpunar v sklepnih predlogih najprej meni, da **je stopnja vključenosti državljan Unije v državo članico gostiteljico ključni element sistema varstva pred izgonom, ki ga zagotavlja Direktiva**, saj je raven varstva sorazmerna z intenzivnostjo vključenosti tega državljan Unije v zadevno državo članico. Na podlagi tega generalni pravobranilec ugotavlja, da ni mogoče biti upravičen do višje ravni varstva, ne da bi bila pred tem dosežena stopnja vključenosti, ki omogoča upravičenost do varstva na nižji ravni.

Generalni pravobranilec opozarja, da država članica gostiteljica ne sme sprejeti odločbe o izgonu državljan Unije, ki je pridobil pravico do stalnega prebivališča na njenem ozemlju, torej osebe, ki je v tej državi članici nepretrgano pet let zakonito prebivala, razen če obstajajo resni razlogi v zvezi z javnim redom ali javno varnostjo. To varstvo je ena od ugodnosti, ki izvirajo iz pravice do stalnega prebivališča, saj ima imetnik te pravice korist od liberalizacije pogojev, ki morajo biti izpolnjeni za to, da bi se lahko prebivanje na ozemlju države članice gostiteljice štelo za zakonito. Imetnik pravice do stalnega prebivališča je zlasti zaščiten pred izgonom, tudi če pomeni breme za sistem socialne pomoči v državi članici gostiteljici.

Po mnenju generalnega pravobranilca **bi pristop, po katerem pravica do stalnega prebivališča ni predhodni pogoj za upravičenost do varstva pred izgonom, privedel do očitne nedoslednosti sistema varstva, določenega z Direktivo**. Tak pristop bi v bistvu pomenil, da bi bilo osebo, ki je v državi članici gostiteljici prebivala preteklih deset let, praviloma mogoče izgnati le iz nujnih razlogov v zvezi z javno varnostjo, paradoksalno pa bi jo bilo mogoče izgnati, takoj ko bi postala nerazumno breme za sistem socialne varnosti v tej državi. **Generalni pravobranilec zato meni, da mora Sodišče odgovoriti, da je pridobitev pravice do stalnega prebivališča predhodni pogoj za upravičenost do okrepljenega varstva.**

Nato generalni pravobranilec obravnava metodo za izračun obdobja, ki ustreza „preteklim desetim letom“. Poudarja, da mora biti to obdobje načeloma nepretrgano, vendar nepretrganost obdobja ne sme pomeniti popolne prepovedi odsotnosti, saj bi bilo odvrčanje državljanov od njihovega prostega gibanja v nasprotju s ciljem prostega gibanja oseb. Generalni pravobranilec meni, da je Sodišče v svoji sodni praksi raje uporabilo koncept celovite presoje, ki se opravi le, če se postavlja vprašanje nepretrganega prebivanja v preteklih desetih letih. Tak pristop omogoča zagotavljanje dejanskega uresničevanja prostega gibanja oseb, ne da bi določal nerealistično zahtevo, in sicer brezpogojno nepretrganost prisotnosti v državi članici gostiteljici.

Generalni pravobranilec torej meni, da **je treba za ugotovitev, ali obdobja, med katerimi državljan Unije ni prisoten na ozemlju države članice gostiteljice, pretrgajo prebivanje** in zadevni osebi preprečujejo, da bi bila upravičena do okrepljenega varstva, **opraviti celovito presojo integracijskih vezi zadevne osebe v državi članici gostiteljici.**

Poleg tega se sicer vključitev, na kateri temelji sistem varstva pred izgonom, presoja glede na to, ali je središče osebnih, družinskih ali poklicnih interesov državljan Unije na ozemlju države članice (kar pomeni obstoj dejanske vezi s to državo članico), vendar je zaradi prestajanja zaporne kazni tega državljan mogoče dvomiti o njegovi vključenosti v to državo članico. Prestajanje zaporne kazni je namreč enakovredno prisilni prisotnosti na ozemlju države članice gostiteljice.

Toda generalni pravobranilec meni, da **ne bi bilo upravičeno, če se obdobja prestajanja zaporne kazni ne bi vključila v celovito presojo.** Generalni pravobranilec zlasti opozarja, da bi bila izključitev obdobja prestajanja zaporne kazni iz presoje integracijskih vezi v nasprotju s trenutno kazensko politiko držav članic, v skladu s katero je temeljna funkcija kazni ponovno vključevanje obsojenca v družbo, da bi se mu omogočilo, da po zaporni kazni ponovno najde svoje mesto v družbi.

Zato **generalni pravobranilec predlaga, da je treba izraz „preteklih deset let“ razlagati tako, da se nanaša na nepretrgano obdobje, ki se določi s štetjem od natančnega trenutka, v katerem se postavi vprašanje izгона, eventualno vključno z obdobji odsotnosti ali prestajanja zaporne kazni, če se zaradi enega od teh obdobji odsotnosti ali prestajanja zaporne kazni niso prekinile integracijske vezi z državo članico gostiteljico.**

Nazadnje generalni pravobranilec meni, da obsega celovite presoje integracijskih vezi ni mogoče omejiti le na merila v zvezi s trajno naselitvijo v državi članici gostiteljici in neobstojem kakršne koli vezi z izvirno državo članico. Pri tej presoji je treba raje upoštevati vse upoštevne vidike obravnavanega primera, opraviti pa jo je treba v trenutku, ko organi odločajo o odločbi o izgonu.

Upoštevni elementi morajo po mnenju generalnega pravobranilca vključevati naravo kaznivega dejanja, ki je privedlo do obsodbe in izvršitve kazni zapor, okoliščine, v katerih je bilo to kaznivo dejanje storjeno, in druge elemente, ki niso neposredno povezani s kaznijo zapor. Generalni pravobranilec dodaja, da močnejše kot so integracijske vezi (zlasti glede na okoliščine pred prestajanjem zaporne kazni), bolj mora biti obdobje, ki prekine nepretrgano prebivanje, močno razdiralno, da zadevna oseba ni upravičena do okrepljenega varstva pred izgonom.

OBVESTILO: Sklepni predlogi generalnega pravobranilca za Sodišče niso zavezujoči. Naloga generalnih pravobranilcev je, da Sodišču popolnoma neodvisno predlagajo pravno rešitev zadeve, ki jo obravnavajo. Sodniki Sodišča zdaj začenjajo posvetovanje o zadevi. Sodba bo razglášena pozneje.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sklepnih predlogov je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan predstavitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793